

Ebenezer Erskine

Christus, de Opstanding en het Leven

(2^e preek)

Johannes 11:25 - Jezus zeide tot haar: Ik ben de Opstanding en het Leven

O dat deze woorden heden krachtadig en doeltreffend tot u mogen worden gesproken! O dat zij door de krachtige werking van Zijn Geest tot iedere ziel, tot elk van u persoonlijk, mogen komen, en zeggen: Ik ben de Opstanding en het Leven! Er is leven in de Zoon, als de tweede Adam, om het gedode geslacht van de eerste Adam levend te maken. "De verslagenen des Heeren zijn velen in het dal des gezichts, " vele dorre beenderen liggen verstrooid aan de mond van het graf. Wel vrienden, ik kom de doden het leven verkondigen, in de Naam van Hem, Die het Leven is, in de Naam van Hem, Die de Opstanding en het Leven is; Zijn woorden zijn geest en leven, en er is geest en leven in Hem, om u allen levend te maken. O hoort, hoort, hoort des Heeren Woord, en uw zielen zullen leven; hoort dit leven, en het leven zal met dit Woord inkomen!

De tekst zelf is de leer. De wijze van behandeling, die ik voorstelde was, dat ik

- I. In de eerste plaats zou onderzoeken wat begrepen is in deze beminnelijke, begeerlijke benaming, die Christus Zichzelf geeft, de Opstanding en het Leven.
- II. Van wie Hij de Opstanding en het Leven is
- III. Waarvan Hij de Opstanding en het Leven is.
- IV. Tot welk soort van leven Hij de Opstanding is
- V. Hoe dit geschiedt, of door welk middel dit wordt uitgewerkt, dat Hij voor ons de Opstanding en het Leven is.
- VI. Waarom Hij de Opstanding en het Leven is
- VII. Om tenslotte toepassing te maken.

Over het eerste punt heb ik u uitvoerig gesproken. Ook heb ik aangetoond voor wie Christus de Opstanding en het Leven is. Ik heb gezegd:

- dat Hij niet voor gevallen engelen, maar voor gevallen mensen de opstanding en het leven is.
- Dat Hij niet alleen voor de Joden de opstanding en het leven is, maar ook voor de heidenen, die ver waren. De Vader zeide tot Christus: "Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zou zijn, om op te richten de stammen Jacobs, en om weder te brengen de bewaarden in Israël: Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen"; aan ons arme heidenen, die vele duizenden jaren in duisternis lagen.

- Dat Christus de Opstanding van de gemeenten is.
- Dat Hij de Opstanding is van iedere zondaar persoonlijk in de dag van de bekering en van het geloof. En,
- Dat Christus de Opstanding is van kwijnende heiligen en gelovigen.

Ons derde punt was: Waarvan Hij de opstanding is? Hiervan heb ik vele bijzonderheden beantwoord.

1^e

- Hij is de Opstanding van Gods verklarende heerlijkheid in deze benedenwereld. Zijn heerlijkheid was door de zonde van de mens verduisterd, totdat Christus de Goddelijke volmaaktheden in heerlijker glans deed tevoorschijn komen dan tevoren; zij waren door de zonde van de mens verdonkerd.
- Hij is de Opstanding van de heilige wet, die als het ware geheel in stukken was gebroken, want "Hij heeft de wet verhoogd en maakte haar heerlijk." De Heere heeft zoveel lust in Zijn gehoorzaamheid aan de wet, dat Hij bekendmaakt, dat Hij in Hem een verzoend God is.
- Hij is de Opstanding van de menselijke natuur, die beneden haar oorspronkelijke voortreffelijkheid was weggezonden. De kroon is in de eerste Adam van ons hoofd gevallen, doch zij is in de tweede Adam weer op ons hoofd gezet. Hijzelf is de Kroon van ons hoofd. Hij is het Sieraad van de menselijke natuur.
- Hij is de Opstanding van alle zaligmakende ontdekkingen van God. Niemand zou na de val God gekend hebben, indien niet "de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Hem ons had verklaard."
- Hij is de Opstanding van onze gerechtigheid. Wij hebben onze oorspronkelijke gerechtigheid in Adam verloren, maar Hij brengt die terug in de wereld; Hij heeft een eeuwige gerechtigheid aangebracht. De gerechtigheid van de eerste Adam heeft slechts kort bestaan, maar de gerechtigheid van de tweede Adam is eeuwig, die zal nooit vallen.
- Hij is de Opstanding van ons kindschap. Adam was bij zijn schepping de zoon van God, maar hij verloor dit zoonschap voor zichzelf en ons; doch de tweede Adam brengt ons weer in het gezin van God terug; wij hebben het geloof door Hem, wij hebben de aanneming tot kinderen door Hem.
- Wij hebben ook de heiligmaking door Hem; Hij is de Opstanding van onze heiligmaking, en indien u ooit heilig werd gemaakt, heeft de Zoon van God dat gedaan door Zijn Geest.
- Hij is de Opstanding van onze vrede, Hij heeft verzoening gedaan voor onze zonden door Zijn bloed.
- Hij is de Opstanding van de omgang tussen God en ons. Alle omgang tussen God en ons werd door de val verbroken, doch Christus brengt ons weer in de tegenwoordigheid van God, wij hebben "gemeenschap met de Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus."
- Hij is de Opstanding van al de genaden van de Geest in de ziel. Hij is de opstanding van ons geloof; Hij is de overste Leidsman en Voleinder van het geloof.
- Hij is de Opstanding van onze liefde, want nooit zouden wij, noch iemand van Adams geslacht, Hem hebben liefgehad, als Hij ons niet eerst had liefgehad.
- Hij is de Opstanding van onze hoop. Wij zijn wedergeboren (1 Petrus 1:3) "tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden."
- Hij is de Opstanding van onze bekering: want "Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonde."
- Hij is de Opstanding van onze gehoorzaamheid aan God; Hij is de Gebieder van onze gehoorzaamheid, het voorbeeld van onze gehoorzaamheid, de sterkte van onze gehoorzaamheid, en door Hem wordt onze gehoorzaamheid aangenomen en beloond. Ik heb getracht over al deze bijzonderheden uit te weiden, daarom heb ik ze nu slechts terloops genoemd.

Voordat ik verder ga zal ik nog één zaak melden, namelijk, dat Christus de opstanding is van een in stukken gevallen gebroken schepping. Niet zodra was de zonde in de wereld gekomen, of de toorn Gods kwam neer, en de schepping begon te zuchten onder het gewicht van de toorn, die de zonde over haar had gebracht. Wij lezen, dat de ganse schepping zucht vanwege de zonde. "Het aardrijk is om uwentwil vervloekt, " sprak God tot Adam. Die vloek ligt als een zware last op de aarde; zij zou tot haar oorspronkelijk niet zijn teruggebracht, of tot haar oorspronkelijke chaos, waaruit zij in het begin geformeerd werd. De eeuwige Zoon van God ziende, dat de toorn van Zijn Vader op deze benedenwereld neerdaalde, komt tussenbeide en biedt een rantsoen voor haar aan, zeggende: O Vader, geef Mij een overblijfsel van het verloren geslacht van Adam tot een bezitting; laat de aarde, en al wat in haar is, het Mijne zijn. Als Mij dit verzoek wordt ingewilligd beloof ik, dat ik Uw rechtvaardigheid zal bevredigen, de eer van Uw wet en soevereiniteit zal herstellen, en de ontwrichte schepping haar eerste schoonheid en orde zal teruggeven. Op dit woord en deze belofte geeft God de Vader Hem de ganse schepping, "alle macht in hemel en op aarde" wordt aan Hem overgedragen; Hij geeft Hem macht over alle vlees, en heeft Hem de gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is, een menselijk lichaam wordt Hem toebereid, opdat Hij "de Man van Zijn rechterhand" zou zijn; en in de volheid van de tijd de menselijke natuur aangedaan hebbende, koopt Hij met het rantsoen van Zijn bloed de zichtbare schepping; Hij koopt de uitverkorenen om een zaad te zijn, dat Hem zal dienen; Hij koopt deze aarde als een schouwtoneel; Hij koopt de boze wereld, om werktuigen te zijn, om Zijn voornemen van de genade te dienen ten opzichte van een uitverkoren wereld, en wanneer Hij Zich van hen bediend heeft, werpt Hij ze in het helse vuur. Aldus is Christus de Opstanding en het Leven van een in stukken gebroken schepping. Als zij niet door Zijn kracht werd in stand gehouden, zou zij tot niet terugkeren, of in te hel neerzinken onder de last van Gods toorn, en wanneer Christus heeft voleindigd wat Hij voorgenomen heeft te doen, zal Hij ze nemen, en reinigen van de zonde, die hen heeft verontreinigd. Alsdan zal Hij "nieuwe hemelen en een nieuwe aarde oprichten in welke gerechtigheid woont." Doch ik zal het hierbij laten, en overgaan tot

IV. Het vierde punt, dat was, *te onderzoeken, tot welk leven wij worden opgewekt door Hem, Die de Opstanding en het Leven is.* Ik zal daartoe de volgende eigenschappen noemen van dat leven, waartoe wij opgewekt zijn door Hem, Die de Opstanding en het Leven is.

1. Het is een zielenleven, het is een geestelijk leven. Helaas vrienden! dat er onder ons zoveel doden zijn in levende lichamen. Velen hebben de schijn, dat zij leven, doch hun zielen zijn dood: zij gaan over de wereld als zoveel standbeelden, "dood door de misdaden en de zonden." Doch in hetzelfde ogenblik, dat de ziel tot Jezus komt, wordt zij levend: (Jes. 55:3) "Hoor, en uw ziel zal leven." Wat een kostbaar leven is het leven van de ziel, in vergelijking van het lichaam! Waarlijk, de grote hoop maakt meer werk van hun lichamen, dan van hun zielen; zij verkopen hun zielen aan de duivel, terwijl zij hun lichamen volproppen, die binnenkort tot stof zullen vergaan. "Want wat zou het de mens baten, " zegt de Zaligmaker, "zo hij de gehele wereld won, en aan zijn ziel schade leed? Of wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel?" O hoe kostbaar is de ziel! O komt tot Hem, Die de Opstanding en het Leven is; "hoort, en uw ziel zal leven."

2. Het is een rechtvaardig leven, zelfs in het oog van de wet Gods, die door Hem is gegeven, Die de Opstanding en het Leven is. Het kan in zekere zin een wettelijk leven, een wetsleven worden genaamd, aangezien de wet niet benadeeld wordt doordat de dode zondaar dit leven wordt geschonken. Zoals u gehoord hebt werd de Zoon van God de Opstanding en het Leven door "de wet te verhogen en te verheerlijken." De gelovige, die door Christus is levendgemaakt, kan de beproeving van de wet doorstaan en haar in het aangezicht zien, en zeggen: Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen van God? God is het, Die rechtvaardig maakt.

Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja dat meer is, Die ook opgewekt is; Die ook ter rechterhand Gods is; Die ook voor ons bidt."

3. Het is een heilig leven, dat uit Hem ontspringt, Die de Opstanding en het Leven is. Christus Zelf is heilig, de Heilige; en wanneer Hij een zondaar aangrijpt, maakt Hij hem vrij van de wet der zonde en des doods; Hij maakt het schepsel, dat "tussen twee rijen van stenen lag, als vleugelen ener duif, overdekt met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven géluwen goud," en dan is de schoonheid van de heiligheid het deel van die ziel.

4. Het leven, dat zij van Christus hebben is een zeer nederig en zelfverloochenend leven. Zij leven, doch zij zullen het niet wagen te zeggen, dat zij leven. De apostel zegt: "Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij." "Doch niet ik, maar de genade van God, die met mij is."

5. Het is dan ook een leven van het geloof; want wanneer een mens het leven van de genade krijgt, leeft hij niet op dat leven, dat is maar als een druppel water, die in een vat geworpen wordt, het is spoedig verbruikt; maar hij leeft uit de fontein van de genade. Gelovige, de fontein des levens is niet binnen in u, zij is boven u en zij is buiten u; zij is in Christus Jezus; "uw leven is met Christus verborgen in God." Paulus zegt: (Gal. 2:20) "Ik ben met Christus gekruist. En ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij." En wat volgt daarop? "En hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods." Het geloof roemt niet in iets, dat de mens heeft ontvangen; neen, het geloof vergeet als het ware wat het heeft ontvangen, maar het streeft vooruit, en het komt altijd terug tot de fontein des levens, om daar water te putten: (Jes. 12:3) "En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils." Zodat het een leven van het geloof is. Daaruit volgt,

6. Dat het ook een leven van liefde is. Wanneer de zondaar het leven ontvangt, begint hij de Heere en Zijn Woord lief te hebben: "Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachting de ganse dag." Gelijk de spranken zich verheffen tot vliegen, zo vliegen de vonken van deze liefde altijd op naar de hemel: (1 Petrus 1:8) "Dewelke gij niet gezien hebt, en nochtans liefhebt; in Dewelke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde." En dit maakt het tot

7. Een leven van blijdschap en verheuging: "Die gij niet gezien hebt, hebt gij lief; gelovende, verheugt u zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde." Zij die geen kennis hebben aan de godsdienst, menen dat het een zeurig en zwaarmoedig leven is; en daarom staan zij er ver van af; en ik wenste wel, dat de gelovigen er niet te veel aanleiding toe gaven. Indien u ziet, dat de heiligen bekrompen en zwaarmoedig zijn, is dat geen deel van hun godsdienst, maar eerder van hun ongodsdienstigheid en hun onbekendheid met de Heere, het is hun gebrek en hun zwakheid; maar wanneer het geloof werkzaam is, heeft het een blijdschap, die niemand van hen kan nemen. U, die blijdschap hebt, en deze vreugde niet kent, uw blijdschap is "gelijk het geluid van de doornen onder een pot", als een bos stro, die licht ontvlamt en spoedig uitgaat; doch dit is een vreugde, die nooit geheel vergaat, vele wateren kunnen ze niet uitblussen; elke toeknik van het aangezicht des Heeren maakt het hart zo verblijd, dat koren en most in vergelijking daarmee slechts draf en zand zijn. O het is een verheugd leven!

8. Het leven, dat wij van Hem hebben, Die de Opstanding en het Leven is, is een koninklijk, een vorstelijk leven. Hij is niet kruipend, evenals de lieden van de wereld, aan wie de vloek van de slang kleeft; van nature ligt het zaad van de slang op het stof te kruipen. Wanneer zij zien, dat iemand vast- en bededagen waarneemt, zullen zij hem uitlachen, alsof zij alleen de gelukkigen op aarde waren terwijl zij zich ondertussen "met as voeden", en aan de rand van de

afgrond staan te dansen. Dit leven is een koninklijk en een vorstelijk leven, het is een leven, dat een mens doet leven zoals hij is; hij heeft een vorstelijk leven wanneer hij door het geloof van de Zoon van God leeft; hij leeft van het verborgen manna, waarvan de meesten vreemdelingen zijn; Hij maakt hen koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hij voorziet hen van koninklijk voedsel, Hij voorziet hen van een koninklijke kroon, en een koninkrijk, en een scepter, om over de heidenen te heersen (Openb. 2:26).

9. En wat de kroon op alles zet, het leven, dat wij van Hem hebben is een eeuwig leven. Vrienden, het leven van Adam was maar kort, en wat is ons leven anders dan een damp en een schaduw? Eerlang zullen u en ik, die nu elkaar in het aangezicht zien, verdwijnen, en ons opkomend nageslacht zal binnenkort zeggen: Waar zijn zij? Doch dit leven, dat wij van Hem hebben, Die de Opstanding en het Leven is, is een voortdurend leven en een duurzaam leven, het is een eeuwig leven: "Die in Hem, in de Zoon van God, gelooft, heeft het eeuwige leven." Wanneer het leven van de genade in heerlijkheid overgaat, komt de ziel tot de gemeenschap van de gelijkmaking, en de gemeenschap van de eeuwige blijdschap met de Heere: "Verzadiging van vreugden is bij Uw aangezicht; lieflijkheden zijn in Uw rechterhand eeuwiglijk."

V. Het vijfde punt was: *Hoe dit geschiedt, of, hoe Christus de Opstanding en het Leven wordt voor dode zondaren uit het geslacht van Adam.*

1. Het geschiedt doordat Zijn Vader Hem daartoe verordineerd heeft: want Hij is van het beginne gezalft om onze Opstanding en het Leven te zijn; Hij is daartoe tevoren verordineerd voor de grondlegging van de wereld.

2. Het geschiedt doordat Hij Zich daartoe in de Raad des vredes vrijwillig heeft aangeboden, en het op Zich heeft genomen: "Zie Ik kom: in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands." Alsof de Vader tot de Zoon zeide: Ginds is een schare van verloren zondaren van Adams geslacht, Ik zal die aan U schenken, indien U op U wilt nemen Uw leven voor hen af te leggen. De Zoon zegt: Vader, Ik stem hierin toe, Ik zet Mijn Naam in de rol Uws boeks. Ik ben gewillig, dat deze verbintenis van Mij wordt opgetekend, Mijn bloed zal als het hunne worden aangemerkt. En daarop wordt Hij de Opstanding en het Leven voor ons.

3. Hij is de Opstanding en het Leven door Zijn vleeswording; Hij verbindt onze natuur als het ware aan de Zijne. Hij werd iemand van ons geslacht, want dat was Hij oorspronkelijk niet; Hij nam de menselijke natuur aan, om zodoende bekwaam te zijn de vloek van de wet te dragen, en de rechtvaardigheid voor ons te voldoen. Het betaamde Hem, wegens noodzakelijkheid, onze Nabestaande te zijn, anders kon Hij onze Verlosser niet wezen. Evenals onder de wet, hij die de bloedwreker was, en hij die de verpande erfenis moest lossen, de nabestaande moest zijn; zo ook moest Christus onze Nabestaande wezen, voordat Hij onze Bloedwreker kon zijn en de kop van de vijand vermorzelen, en voordat Hij de verpande erfenis van het eeuwige leven kon lossen. Laat ons trots zijn op deze Losser, op deze Heere Immanuël alleen.

4. Hij wordt voor ons de Opstanding en het Leven door Zijn dood en voldoening. Vrienden, ons leven spruit voort uit de dood en het bloed van de Zoon van God; Zijn vernedering is de wortel van onze verhoging, en "door Zijn striemen is ons genezing geworden." Hij is met de overtreders geteld geweest, opdat wij in Gods oog als rechtvaardig zouden worden aangemerkt door Hem; Hij werd verwond, opdat ons genezing zou worden: Hij werd geslagen, opdat wij zouden ontkomen.

5. Hij wordt de Opstanding en het Leven door Zijn persoonlijke opstanding uit de doden, Hij daalt naar het graf, om de koning van de verschrikkingen binnen zijn eigen grondgebied te overwinnen. Vrienden, wat was het grote plan, dat de duivel smeedde, in de mens tot zonde te verzoeken? Wel, hij wist, dat de zonde tot de dood zou leiden, hij wist, dat die de mens in de hel zou voeren: want de dood is voor het ganse menselijk geslacht de mond van de hel. En hoe zal hij verlost worden, wanneer de dood is ingekomen, wanneer de strafschuld van de wet op de hals gehaald is, en de getrouwheid Gods verbonden is de mens te verderven? Wat, zegt de Zoon van God, laat hun vloek op Mij zijn, laat Mij voor hen naar het graf dalen; Ik zal de duivel de sleutels der hel en des doods ontwringen, en zo zal Ik de dood tot een poort van de hemel in plaats van een deur van de hel maken. "Door Zijn opstanding worden wij wedergeboren tot een levendige hoop."

6. Hij wordt voor ons de Opstanding en het Leven, doordat Hij ons in de hemel vertegenwoordigt, en door onze zaken in dat hoge Hof te behandelen. Al onze belangen worden in het hoge Hof van de hemel behandeld, onze zaken, die dood en leven betreffen, worden alle boven afgedaan. Christus neemt onze natuur aan, Hij sterft, wordt begraven, staat weer op, en vaart op naar de hemel; Hij gaat daarheen om onze zaken te behandelen, om toe te zien, dat niets tegen ons geschiedt; "God heeft ons mede opgewekt en mede gezet in de hemel in Christus Jezus." Omdat Christus in de hemel zit, gelovigen, zit u daar met Hem, evenals onderdanen in het Parlement zitten, in hun vertegenwoordigers. Hij is ons levend Hoofd, dat meer is, dan een bloot vertegenwoordiger.

7. Hij is de Opstanding en het Leven door de krachtige werking van Zijn Woord. Het Woord wordt soms "de roede van de sterkte des Middelaars" genaamd, en wanneer Hij het uitzendt, maakt Hij een levend en gewillig volk in een dag van Zijn heirkraft. Hij spreekt maar één woord, zoals dat tot Lazarus toen hij in het graf lag, "Kom uit, " en de banden en boeien van de geestelijke dood vallen af. Zo is Hij de Opstanding en het Leven door de kracht van Zijn Woord; want Zijn Woord is een Woord des levens. De Heere zeide tot de apostelen, toen Hij hen uit de gevangenis geleid had: "Spreekt al de woorden dezes levens;" en Christus zegt: "De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben zullen leven."

8. Tenslotte. Hij is de Opstanding door de krachtige werking van Zijn Geest: "De wet des Geestes des levens, in Christus Jezus, heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods" (Rom. 8:2).

VI. Het zesde punt was, dat ik zal onderzoeken, *waarom Hij voor ons de Opstanding en het Leven is*. Ik zal hierover niet uitweiden, doch slechts een paar woorden daarover spreken om mij te haasten tot de toepassing.

1. Hij werd onze Opstanding en ons Leven, omdat Hij ons liefhad: (Ef. 5:2) "Christus heeft ons liefgehad en Zichzelf voor ons overgegeven tot een Offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk, " opdat Hij onze Opstanding en ons Leven mocht zijn.
2. Hij werd de Opstanding en het Leven voor ons, omdat wij door de Vader aan Hem waren gegeven, en Hij heeft zoveel achting voor de gift van de Vader, dat Hij eerder wil sterven, dan die verliezen.
3. Hij doet het tot openbaring van zijn en de heerlijkheid van Zijn Vader, opdat Hij mensen zou terugbrengen tot het voornaamste doeleinde waartoe zij waren geschapen; het hoofddoel toch is God te verheerlijken en Hem eeuwig te genieten. Toen de mens viel, ontterde hij God, in plaats van Hem te verheerlijken. Nu, het doel van Christus is de mens weer tot God te brengen, tot beantwoording aan het doeleinde waartoe hij een bestaan had

gekregen. Zolang Christus hem niet met dit geestelijk leven begiftigt, kan hij God hier niet verheerlijken, noch Hem hiernamaals genieten; doch de gelovige begint er, evenals de Psalmist, reeds hier naar te streven: "Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde." Doch ik ga dit voorbij, en ga over tot

VII. **De toepassing.** Het gebruik, dat ik op het oog heb, is begrepen in de volgende gevolgtrekkingen.

1. Door deze leer worden de gelovigen teruggelid tot hun eerste oorsprong, en wordt hun ontdekt waaruit zij ontsproten zijn. Gelovigen, voordat Hij, Die de Opstanding en het Leven is, u bezocht, was u onder het geslacht van de doden. Het zou de gelovigen nuttig zijn, te gedenken aan, en terug te zien op de staat waaruit zij ontsproten zijn. God leerde Israël in de woestijn, wanneer zij kwamen om Hem de eerstelingen te offeren, zeggen: "Mijn vader was een bedorven Syriër, en hij toog af naar Egypte, en verkeerde daar als vreemdeling met weinig volk; maar hij werd daar tot een groot, machtig en menigvuldig volk" (Deut. 26:5). God zegt hun door Ezechiël wat zij waren voordat Hij hen bezocht: (Ezech. 16:4, 5) "En aangaande uw geboorten, ten dage als gij geboren waart, werd uw navel niet afgesneden; en gij waart niet met water gewassen toen ik u aanschouwde; gij waart ook geenszins met zout gewreven, noch in windselen gewonden. Geen oog had medelijden over u, om u een van deze dingen te doen; maar gij zijt geworpen geweest op het vlakke des velds, om de walglijkheid van uw ziel, ten dage toen gij geboren waart." Gedenkt, gelovigen, wat u was, en wat u bent; gedenkt, dat Hij alleen, "Die de Opstanding en het Leven is, u gemaakt heeft wat u nu bent.

2. Uit deze leer kunnen wij zien, wat een zegen Christus is voor een verloren wereld, voor een wereld van zondaren van het menselijk geslacht, die dood zijn door de misdaden en de zonden. Christus is voor hen de Opstanding en het Leven geworden: "Ik heb hulp besteld", zegt de Heere, "bij een Held. Mensen zullen in Hem gezegend worden; alle heidenen zullen Hem welgelukzalig noemen." O in wat een ellendige toestand zouden wij op deze dag geweest zijn, indien Christus niet in de wereld was gekomen om ons zalig te maken! Als Hij ons niet had bezocht zouden wij onder het geslacht van de doden gebleven zijn: "Gij hebt uzelf verdorven, o Israël, doch in Mij is uw hulp." (Engelse overzetting van Hos. 13:9).

3. Wij kunnen hieruit zien, welke eerbiedwaardige, gelukkige en uitnemende mensen de gelovigen zijn. Salomo zegt, dat "een levende hond beter is dan een dode leeuw." Evenals een levend mens beter is dan het gehele geslacht van mensen, die in het graf liggen, zo ook is een levende heilige, die het leven gekregen heeft uit hem, die de opstanding en het leven is, beter dan een geheel volk van dode mannen en vrouwen, die onder de vloek van God liggen. O hoe ver is het gekomen in de gerechtshoven van onze kerk, dat er geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen de doden en de levenden! Een dode, als hij maar een gouden ring draagt, zal eerder tot leraar verkozen worden, dan een levende heilige, die een tijdelijk erfdeel mist; wanneer het zo gesteld is, is het een aardse kerk. Helaas! Het is droevig met een kerk gesteld wanneer wij over de personen oordelen, niet naar hun betrekking tot Christus, maar naar hun aardse bezittingen. Christus zegt, dat "Zijn koninkrijk niet van deze wereld is"; maar de gerechtshoven willen, dat het van deze wereld is; Christus heeft de armen van deze wereld uitverkoren, doch zij verkiezen de rijken van deze wereld, om erfgenamen van Zijn koninkrijk te zijn. Verdienen zulke gerechtshoven de naam van de hoven van Christus te zijn?

4. Wij zien hier ook het onderscheid tussen de eerste en de tweede Adam. De eerste Adam is de fontein des doods voor al zijn nakomelingen; de tweede Adam is voor al zijn zaad de Fontein des levens. De eerste Adam was het hoofd van het werkverbond, de tweede Adam is het Hoofd van het genadeverbond; de eerste Adam vertegenwoordigt zijn natuurlijke nakomelingschap; de

tweede Adam vertegenwoordigt al Zijn geestelijk zaad. De eerste Adam brengt de vloek van de wet en de vloek Gods over hen, en de tweede Adam doet alle geestelijke zegeningen en weldadigheden voor eeuwig over al Zijn zaad komen. O wat een onderscheid is er tussen deze twee! De eerste Adam was een schepsel, maar de tweede Adam is Godmens, God geopenbaard in het vlees.

5. Uit deze leer kunnen wij zien hoe innig en nauw de vereniging is tussen Christus en Zijn leden; dit is ingesloten in de uitdrukking: "Ik ben de opstanding en het leven." Men zou denken, dat Hij alleen Zichzelf is, maar alle gelovigen zijn in Hem begrepen. Het is een betrekkelijk woord, het heeft betrekking op hen, die dood zijn door de misdaden en de zonden: "U heeft Hij mede levendgemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden": dat is, allen, die in Christus geloven: "Die de Zoon heeft, die heeft het leven." Die vereniging tussen Christus en Zijn leden is zeer nauw, er is een gezegende eenheid tussen Hem en hen. Hij en zij hebben maar één Vader; Hij is de Zoon door eeuwige generatie, en zij zijn zonen door wedergeboorte; Hij en zij zijn onder één besluit, Hij als het Hoofd van de verkiezing, en zij uitverkoren in Hem eer de wereld was; Hij en zij zijn in één band ingesloten, zij hebben een en dezelfde Geest, dezelfde Geest, Die in het Hoofd is, is in al de leden. O wat een gezegende eenheid is er tussen Christus en hen! "Hij, Die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit één;" zij zijn één in natuur, zij zijn één in rechten, en zij zijn in één huwelijksverbond begrepen: "Die de Heere aanhangt is één Geest met Hem."

6. Wij kunnen hier de reden zien van die overeenkomst en gelijkenis van de gelovigen met Christus; zij zijn Christus meer gelijk dan alle overige mensen; zij zijn de levende afdruksels van Zijn beeld op aarde, zij dragen Zijn Naam op hun voorhoofden, zodat een ieder Hem in hen kan kennen. Wat is de reden van deze gelijkenis en overeenkomst? De reden is, dat Hij hun Opstanding en hun Leven is; hetzelfde Leven, dat in het Hoofd is, is in de leden; hetzelfde sap, dat in de wortel is, is in de takken en de twijgjes; dezelfde Geest des levens, die in Christus is, gaat door al de leden van Zijn verborgen lichaam; dat is de reden van de gelijkenis tussen Hem en hen.

7. Uit deze leer kunnen wij ook de grond en reden zien van de volharding van de heiligen, en van de herstelling van de gelovigen uit hun treurige vlagen van ongeloof, die hun overkomen. Wat maakt, dat de rechtvaardige van kracht tot kracht voortgaat? Wat is het, dat de gelovige herstelt uit die wanhopige vlagen van ongeloof, die hem doen uitroepen: "Ik ben uitgestoten van voor Uw ogen; ik ben gerekend met degenen, die in de kuil neerdalen, mijn beenderen zijn verdord, mijn leven is vergaan"; en dat hij nochtans altijd wederkeert? Wat brengt hem terug, en wat herstelt zijn ziel? Wel, Christus is de Opstanding en het Leven; een nieuwe stroom van leven komt uit Zijn heerlijk Hoofd, en dan zal hij weer ten leven voortbrengen als koren, en bloeien als de wijnstok; en zijn gedachtenis, of zijn geur, zal zijn als de wijn van Libanon. Zij, die onder de schaduw wonen van Hem, Die de Opstanding en het Leven is, zullen ten leven voortbrengen als koren.

8. Wij kunnen uit deze leer ook zien waarheen wij, in zo'n tijd als wij nu beleven, onze ogen moeten wenden voor de opstanding van een stervende kerk. Er gaat een droevige klacht door het land over dode leraars en een dood volk, dode ordinanties, een dood horen, dood lezen, dood bidden en dode sacramenten; waarheen zullen wij ons wenden om hulp! Laat ons opzien tot Hem, Die de Opstanding en het Leven is; Hij alleen is de Opstanding van leraars, de Opstanding van de gerechtshoven, de Opstanding van de leer, de Opstanding van de tucht, en de Opstanding van de regering. Hij is de Opstanding en het Leven van die alle; als Hij wilde terugkeren, zouden wij er uitzien als de dageraad, schoon gelijk de maan, zuiver als de zon,

schrikkelijk als slagorden met banieren. In een verwarrende tijd, toen Jósafat benauwd was en niet wist wat te doen, sloeg hij zijn ogen op tot God, en riep: "O onze God, zult gij geen recht tegen hen oefenen? Want in ons is geen kracht tegen deze grote menigte, die tegen ons komt; en wij weten niet wat wij doen zullen; maar onze ogen zijn op U." Wel vrienden, wanneer het schijnt, dat alle dingen zullen vergaan en in de war lopen, laat ons dan opzien tot Hem, Die de Opstanding en het Leven is, dat Hij ons opwekt uit het graf van afval en afwijking waarin wij gevallen zijn, dat Hij ons levend maakt door de adem van Zijn mond. Als Hij tot de leraars zegt: "Gaat, profeteert over deze dorre en dode beenderen", wanneer zij zeggen: "hoe zullen deze dorre beenderen levend worden?" dan komt onmiddellijk been tot been, en zenuw tot zenuw, en het leven komt in hen, en een groot heir zal opstaan voor de Heere. Laat ons intussen, totdat het Hem behaagt te komen, de roeiriem van de plicht hanteren, zoals Hij gebiedt; laat ons in zo'n tijd als deze in het smeekschrift van de Kerk opzenden: "Zult Gij ons niet weer levendmaken? Opdat Uw volk zich in U verblijde. Ontwaak Noordenwind, en kom gij Zuidenwind, doorwaai mijn hof, dat zijn specerijen uitvloeien."

9. Is het zo, dat Christus de Opstanding en het Leven is, dan is het zeker stof van droefheid en weeklacht, dat er zoveel dode zondaren zijn, terwijl Christus hun in het eeuwig Evangelie wordt aangeboden. Het is waarlijk bedroevend, dat hoewel de woorden des levens worden verkondigd, hoewel de woorden van de Geest des levens worden uitgestrooid, zo weinigen daardoor worden levendgemaakt. "Waaruit blijkt dat?" zult u zeggen. Ik antwoord, dat dit uit vele dingen blijkt, dat er een grote menigte dode zondaren onder ons is. Het blijkt uit het gemis van een rechte kleur. O vrienden, de bleke en vale kleur van de dood staart uit uw gelaat en uw gesprekken; er is weinig of niets van de levendige kleur van waarheid onder ons, en het gemis daarvan is een teken van de dood. Het gemis van trek naar voedsel is een ander dodelijk teken. Men walgt van het brood des levens, het eeuwig Evangelie van Christus, evenals Israël van het manna. De prediking van een gekruiste Christus is voor sommigen dwaasheid, en voor de wereldwijzen een steen des aanstoots. Welke gedachten ook dezulken van zichzelf hebben, God beschouwt hen als dwazen en doden; de wijsheid Gods is hun dwaasheid, en hun wijsheid is dwaasheid bij God. Het gemis van beweging is ook een teken van de dood. Wel kunnen de doden van buiten af worden bewogen, door uiterlijk geweld, doch niet van binnen uit. Zij schijnen iets te hebben, dat op beweging gelijkt, in het waarnemen van de ordinanties; doch, vrienden, woont u deze instellingen bij uit een beginsel van geestelijk leven? Is het uit een begeerte om Hem te zien, Die de Opstanding en het Leven is? O laat ons weklagen over de ellende van de doden in het dal des gezicht! O, dat het mogelijk was alarm te blazen, en de doden, die hier voor mij zijn, schrik aan te jagen en te doen ontwaken! Doch dit is het werk van God, "Die de doden levend maakt, en roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren." Toch moeten wij volgens Zijn instelling de middelen gebruiken.

Ik zal een paar woorden tot de doden spreken, of zij wilden luisteren en horen.

- (1) De doden zijn walgelijk voor de levenden. U weet, dat het lichaam, wanneer de ziel uitgaat, walgelijk wordt, het gaat tot bederf over, het riekt. Daarom zeide Abraham van Sara, toen zij gestorven was: "Opdat ik mijn dode van voor mijn aangezicht begrave;" hoewel hij haar hartelijk liefhad toen zij nog leefde. Vrienden, u bent walgelijk, de levende God verfoeit u zolang u buiten Christus bent, en alle levende heiligen hebben een afschuw van u: "Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad, mijn eer worde niet verenigd met hun vergadering."
- (2) Gelijk zij walgelijk zijn, zo zijn zij ook afschrikwekkend. De mensen schrikken op het gezicht van een dode; zo ook hebben de gelovigen een afschrik van het gezelschap van de bozen, indien zij ten minste niet door hen besmet zijn; want het is waarlijk moeilijk met doden om te gaan en niet door hen besmet te worden, niet op de een of andere wijze deel te hebben aan hun zonden. De doden moeten begraven en in het graf gezet worden; zo ook moet u, dode zondaren, begraven worden. Wanneer zult u begraven worden? Uw lichamen zullen

aan de wormen worden overgegeven, doch uw zielen gaan naar de hel. Het Hebreeuwse woord "Sheol" betekent beide het graf en de hel, omdat het graf voor de goddelozen de mond van de hel is: "De goddelozen zullen terugkeren naar de hel toe, alle godvergetende heidenen." Overweegt dit, o dode zondaren, laat dit u bewegen gebruik te maken van Hem, Die de Opstanding en het Leven is. Dit leidt mij tot een andere gevolgtrekking, of een ander gebruik van deze leer.

10. Is het zo, dat Christus de Opstanding en het Leven is van een verloren wereld, "dood door de zonde", dan roep ik, in de naam van deze grote Heere, als een van zijn geringste herauten, het leven uit aan de doden. Het zou tevergeefs zijn tot de doden te spreken, als het niet was op bevel van Hem, Die "de doden levendmaakt en de dingen, die niet zijn, roept alsof zij waren." Kunnen de doden Hem loven? Als God mij gebod tot de stenen van het veld te spreken, zou ik het doen, gelovende, dat de stenen zouden leven en Hem prijzen. Toen de Joden het volk verboden Christus te loven, zeide Hij: "Ik zeg ulieden, dat, zo deze zwijgen, de stenen haast roepen zullen"; en Johannes zeide: "Ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken." Vrienden! U bent nog niet natuurlijk dood, u bent nog niet eeuwig dood; daarom is er nog hoop. O, hier is een levende Zaligmaker, hier is de Fontein des levens onder u. Ik roep uit: "Die wil, die kome, en neme het water des levens om niet; O land, land, land! Hoort des Heeren Woord." Voldoet aan het Woord van de eeuwige en onsterfelijke Koning; het is Zijn stem uit een aarden vat, opdat de uitnemendheid van de kracht zij uit Hem. O dat dit die ure was, waarin de doden de stem van de Zoon van God zullen horen en leven. O vrienden, u bent redelijke mannen en vrouwen, u hebt redelijke vermogens; overweegt dan:

- (1) Dat deze Naam zelf van Christus u nodigt tot Hem te komen. Waarom heeft Hij deze Naam, de Opstanding en het Leven, aangenomen, als er geen dode zondaren waren levend te maken? Waartoe andere heeft Hij het in Zijn Woord opgetekend, dan opdat de dode zondaar die Naam met zijn vinger zou aanwijzen, en voor de troon der genade neerleggen, zeggende: O, laat Hem ook voor mij de Opstanding en het Leven zijn? O, dat de Geest van Hem, Die de Opstanding en het Leven is, mij mocht levendmaken en vrijmaken van de wet der zonde en des doods!
- (2) Overweegt, dat Hij, Die de Opstanding en het leven is, in de uitdeling en schenking van het eeuwig Evangelie, aan u gegeven is; het leven, dat in Hem is, is het uwe. Ik kan nauwelijks denken, dat u mij zult geloven; maar ik verklaar plechtig, dat Hij de Uwe is in de openbaring; Hij is de Uwe zoals Hij in de Bijbel, het boek Gods, wordt aangeboden; Hij is de Uwe, zoals Hij in dit Evangelie staat; Hij is de Uwe, zoals Hij Zich in het Woord geeft en schenkt. Er wordt in deze Bijbel door de Vader van Christus een wezenlijke schenking gedaan, en dit is de grond van de boodschap, die wij aan alle creaturen moeten prediken. Alle mensenkinderen, alle schepselen, die van Adam afstammen, zijn dood door de zonde, en nochtans wordt ons gelast tot die dorre en dode beenderen te gaan, en hun te prediken en over hen te profeteren. Nu op welke grond staat deze boodschap? U kunt in 1 Joh. 5:11 zien, dat zij gegrond is op een gift en schenking van het leven, die God aan zondaren uit het menselijk geslacht gedaan heeft in een tweede Adam, in een nieuw Verbondshoofd: "En dit is het getuigenis, namelijk, dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft, en ditzelve leven is in Zijn Zoon"; en onze prediking van het Evangelie is een bekendmaking van deze betrouwbare schenking van het leven aan de doden, door God in het Woord gedaan; wanneer de doden dit horen, zullen hun zielen leven (Jes. 55:3). Christus, de Opstanding en het Leven, predikt in Joh. 6 aan dode zondaren; omdat Hij hen met broden gespijzigd had, liepen zij Hem na; doch zij verlieten Hem allen, toen Hij hun het geloof in Zijn bloed begon te prediken; en wat zegt Hij nochtans: (vers 32) "Mijn Vader geeft u dat ware brood uit de hemel." Het manna werd aan Israëel in de woestijn gegeven; een ieder in de legerplaats

van Israël had er recht op, omdat God het hun gaf, en het van de hemel voor de deuren van hun tenten neerlegde. Wel, zegt Christus, "Ik ben het Brood des levens, " het ware manna, Ik ben door Mijn Vader gegeven, opdat "een iegelijk, die Mij eet, zal leven door Mij." De gift of schenking van Christus in het Woord is de wezenlijke grondslag, daar het geloof op rust. Wij zouden u niet durven voorstellen Hem aan te nemen, indien Hij u niet gegeven was. Het is diefstal en roverij, te nemen wat ons niet toebehoort. Onze aanbieding van Christus, en de roeping om Hem aan te nemen, veronderstelt zeker, dat Hij gegeven is; wij zouden u anders nooit durven bevelen Hem aan te nemen. Het ongeloof is de voornaamste zonde van de hoorders van het Evangelie, welke de Heere dreigt zeer kwalijk te zullen nemen; doch het ongeloof zou uw zonde niet zijn, als Christus niet gegeven was. Daarom, geloof dit, dat Christus in dit Evangelie aan u gegeven, aangeboden en geschonken is, namelijk aan u, die in het graf van de zonde ligt te rotten, opdat Hij door het geloof van de werking Gods ook voor uw zielen in het bijzonder de Opstanding en het Leven mag zijn.

- (3) Overweegt, dat Christus, de Opstanding en het Leven, gewillig is u het leven te geven, dat in Hem is; Hij is gewillig gestorven, Hij is gewillig in deze wereld gekomen, en Hij heeft gewillig het werk gedaan, waartoe Zijn Vader Hem gezonden heeft om het te doen. "Waaruit blijkt dat?" zult u zeggen. Het blijkt uit Zijn plechtige en herhaalde roepingen: "Hoort, en uw ziel zal leven." Hij biedt Zich aan en wacht op de doden, en klaagt, dat de doden niet om het leven tot Hem willen komen: (Joh. 5:40) "En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben: Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen, en gijlieden hebt niet gewild!" Denkt er dan aan, vrienden, dat uw onmacht u niet zal verontschuldigen; sommige mensen beelden zich in, dat het hen zal verontschuldigen, dat zij dood zijn; doch gedenkt, dat God u niet zozeer zal veroordelen wegens uw onmacht, als wel om uw onwilligheid om tot Christus te komen. Als u gewillig was, zou u de Geest des levens in u zien komen, om u levend te maken. Hij is zo gewillig, dat Hij klaagt over de dwaasheid en verdwaasdheid van zondaren; Hij beroept Zich op de hemelen en de aarde, om wegens hun dwaasheid tussen Hem en hen te richten: (Jer. 2:12, 13) "Ontzet u hierover, gij hemelen, en zijt verschrikt, wordt zeer woest, spreekt de Heere. Want Mijn volk heeft twee boosheden gedaan; Mij, de Springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebroken bakken, die geen water houden."

Nu, laat deze dingen ernstig overwogen worden door u, die dood bent: de Heere is gewillig u het leven te geven, en zult u niet gewillig zijn; zo'n onuitsprekelijke gave uit Zijn hand aan te nemen? Overweegt om 's Heeren wil wat zal volgen, als u de Zoon van God niet omhelst; u zult uit de ene dood in de andere overgaan, u zult eerlang uit het graf van de zonde in het graf van de hel worden geworpen; alleen zij, die de stem van de Zoon van God horen, die zullen leven.

O, zegt u, *wilt u dan ons, doden, de beste raad geven, wat wij zullen doen?*

- (1.) Wees ervan overtuigd, dat u dood bent door de misdaden en de zonden. Helaas, daar ligt de grootste zwartigheid, dat zondaren niet overreed kunnen worden, dat zij niet reeds leven hebben, tenminste zoveel al genoeg is, om hen in de hemel te brengen. Wij kunnen de mensen niet van dit zelfbedrog afbrengen.
- (2.) Een andere raad, die ik u zal geven, is deze: Wees overreed. dat er in en door de werken van de wet geen leven voor u is: "Uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden." En verder moet u overreed worden, dat er in Christus leven voor u is, en dat u in het bijzonder recht hebt daarom tot Hem te komen.
- (3.) Hoort naar de woorden, die van Hem komen, luistert naar Zijn woorden des levens, want wanneer u die hoort, zult u leven. Laten de doden tot een levende Christus gaan; roept: "Spring op, Gij Put der levende wateren, en kom in mijn ziel." Laten verder de doden dikwijls het gezelschap zoeken van levende Christenen, want dit is een van de wegen om

het leven te krijgen, en het gekregen hebbende te bewaren. U weet, dat dove kolen, als men ze tussen de gloeiende kolen zet, spoedig zullen worden aangestoken; zo zal het ook kunnen zijn, dat door uw omgang met levendige Christenen de Geest des levens in u komt.

11. De laatste gevolgtrekking, die ik maak, is voor de levenden. Is het zo, dat Christus de Opstanding en het Leven is? Neemt u dan, die door Zijn dood en opstanding bent opgewekt, de volgende raadgevingen aan, en dan zal ik daarmee eindigen. (Ik vrees, dat ik mij reeds te veel uitgebreid heb).

1° Mijn raad aan u, die het leven van Christus deelachtig bent, is, dat u de Heere prijst, Die u heeft willen kronen met goedertierenheid en barmhertigheden. Bewondert de vrijheid van de genade van God, die u "heeft levendgemaakt, toen gij dood waart door de misdeden en de zonden, " toen Hij anderen in het graf van de zonde liet liggen. De Heere komt tot de steengroeve van de natuur, Hij ziet daar zoveel stenen liggen, en Hij kiest uit, die Hij wil. Hebt u geen reden de Heere te danken, Die u heeft uitgekozen, terwijl Hij velen liet liggen, die veel schitterender natuurlijke hoedanigheden hadden dan u? O mens, wat is het onderscheid tussen hen en u? Niets dan soevereine, vrije en overwinnende genade. Laat genade alleen de eer hebben.

2° Een andere raad, die ik u wil geven, die het leven ontvangen hebt van Hem, Die de Opstanding en het Leven is, is deze: Heeft Hij u levendgemaakt? Laat het leven, dat u nu leeft, "door het geloof des Zoons Gods zijn, Die u liefgehad heeft, en Zichzelf voor u overgegeven heeft." Herinnert u wat ik tevoren zeide, dat u niet moet leven op ontvangen genade, maar op het leven, dat in Hem is: "Hetgeen ik nu in het vlees leef, " zegt de apostel, "dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft." En benaastigt u dan, gelijk u op en door Hem leeft, zo ook tot Zijn eer te leven: "Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken."

3° Een andere raad, die ik aan de levenden wil geven, is: Tracht niet alleen met het hart in Hem te geloven, maar Hem ook met de mond te belijden tot de zaligheid. "Want (Rom. 10:10) met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met de mond belijdt men ter zaligheid." Het is niet genoeg in Christus te geloven, wanneer wij Hem niet eveneens erkennen en belijden, wanneer wij hem niet eren en verheerlijken voor de wereld. "Een ieder dan, " zegt Christus, "die Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn Vader Die in de Hemelen is; maar wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal verloochend worden voor de engelen Gods." In Jes. 43:10 en 44:8 worden de Christenen "des Heeren getuigen" genaamd. Waarom krijgen zij die naam? Omdat zij Zijn waarheid belijden, voor Zijn zaak uitkomen, Zijn leden erkennen, en Zijn dienaars, en alles wat Hem betreft. Het is geen persoonlijk belijden van Hem, dat genoeg is in zo'n tijd als waarin wij leven; Hij wordt in het openbaar beledigd; de kroon wordt in het openbaar van Zijn hoofd genomen; Hij wordt gekrenkt door burgerlijke en kerkelijke hoven; Hij wordt verongelijkt in Zijn leer, Zijn dienst, tucht en regering; Hem wordt onrecht gedaan in Zijn leden, Hij wordt gekrenkt in Zijn hoogste Godheid, en in Zijn opperbestuur en soevereiniteit over Zijn Kerk. Nu, wanneer Hij zo publiek onteerd wordt, behoort Hij ook publiek beleden te worden. Een openlijke getuigenis is op onpartijdige wijze in omloop gebracht door een handjevol leraars, die door de eigenaardige voorzienigheid Gods in een bijzondere toestand zijn gebracht. Dit getuigenis is bekend geworden, en pijnigt de mensen, die op de aarde wonen, die Zijn getuigenis en Zijn getuigen trachten uit de weg te ruimen. Er gaat een geroep rond over een gevaarlijke scheuring in de kerk, en over scheurmakers, die de rok zonder naad van Christus scheuren. Het is datzelfde oude praatje van de Roomsden, toen de Protestanten van hen uitgingen, zeggende: O door zo te handelen maakt u verdeeldheden in de

Kerk, en scheurt u Christus' rok zonder naad. Ik zou hun willen vragen, wie de oorzaak daarvan zijn? Zij, die de waarheden van Christus trachten te handhaven en daarvoor strijden, of zij, die Zijn waarheden met voeten treden? Zij, die de vrijheid trachten te handhaven waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft of zij, die de heilige voorrechten van de Kerk van Christus met voeten treden? Alles wat wij eisen is, dat zij terugkeren tot de Heere, en dat zij die dingen herstellen en afschaffen, die in de leer, de dienst, de tucht en de regering verkeerd zijn; dit is de eis Gods, die "alle mensen alom verkondigt, dat zij zich bekeren." Wat is de reden, dat mensen, die de macht daartoe, de rechterlijke macht hebben, de zuurdesem van dwaling of ergernissen in de kerk niet uitzuiveren? Wat is de reden? Die is, òf, dat zij niet willen, òf, dat zij niet kunnen. Indien zij niet willen, dan roepen zij daarmede voor de wereld uit, dat zij een stel boze mannen zijn; of het is, omdat zij niet kunnen, en dan getuigt het, dat de Meester de sleutelen van hen heeft weggenomen; en zou het niet belachelijk zijn toe te treden tot hen, van wie de Meester van het huis de sleutels heeft weggenomen? Het is dan gemakkelijk uit te maken waarheen wij moeten koers zetten. Indien de rechten van Christus, als Koning over Sion, de berg van Zijn heiligheid; in de gerechtshoven van de kerk worden gehandhaafd, dan is het zonde zich aan hen te onttrekken; doch indien zij het gezag van de Zoon van God met voeten treden, door wetten in Zijn huis vast te stellen, die onbestaanbaar zijn met Zijn wetten, en met de vrijheden waarmee Hij Zijn volk vrijgemaakt heeft; indien zij een getrouwe bediening uitdrijven, de verkeerden beschermen, leraars buiten hun gemeenschap werpen, omdat zij getrouw getuigen tegen dwalingen en verdorvenheden; dan behoren wij niet bij hen te blijven, voornamelijk wanneer een publieke getuigenis wordt opgeheven. Overal waar Zijn zaak wordt verdedigd en zijn waarheden worden gehandhaafd, door leer, dienst of tucht, daar moet men toetreden, want daar behoort het volk te vergaderen, Indien zij binnen de legerplaats is, houdt daar stand; wordt zij in de velden van Jaär (in de velden des wouds, in de stad der wouden) gevonden, dan is het ons belang hem daar te volgen: (Hebr. 13:13) "Zo laat ons dan uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende." Toen de Christelijke Kerk eerst door de apostelen werd gesticht, en de Joodse kerk werd afgeschaft, werden zij nageroepen, dat zij scheurmakers waren, dat zij de ware en enige Kerk van God verscheurden. De apostel zegt, dat Hij voor ons gesmaad is, en het is ons gemeengoed, dat wij buiten de legerplaats tot Hem gaan, Zijn smaadheid dragende. Het kan zijn, dat de smaadheid van Christus u krenkt, doch zo dacht Mozes er niet over, want "hij achtte de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom te zijn, dan de schatten in Egypte." Wat is er aan gelegen of u gesmaad wordt? Kleeft Hem aan. Laat ons trachten Hem tot elke prijs te belijden en te volgen. "Die zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, " zegt Christus, "die zal het vinden;" die zijn goede naam, om Christus wil verliest, die zal hem terugvinden: eer alles geschied is zal er een opstanding zijn, zowel van goede namen als van personen.

- 4^e Nog een andere raad is, dat u zich wacht voor die dingen, die het leven van u zielen schaden.
- (1) Wacht u voor een lui leven. Niets benadeelt het leven meer dan dat; het is zeer schadelijk voor het lichaam. Doch o wacht u ook voor geestelijke traagheid: "Zijt niet traag in het benaarstigen. Zijt vurig van geest. Dient de Heere."
 - (2) Wacht u, dat u zichzelf niet overlaadt en volpropt met de zinnelijke vermaken; dat is ook schadelijk voor het leven van de ziel: "Wacht uzelf, " zegt Christus, "dat uw harten niet te eniger tijd bezwaard worden met brasserij, en dronkenschap, en zorgvuldigheden dezes levens, en dat u die tijd niet onvoorziens overkome." Niet zodra verlaagde Simson zich tot in de schoot van Delila, of hij raakte zijn haarlokken kwijt.
 - (3) Wacht u voor ongezond voedsel, dat is schadelijk voor het leven. Wacht u voor onrechtzinnige leerstellingen, het loopt in onze tijd over van dwalingen. Hoedt u voor dode leraars; want dode leraars maken een dood volk en dode toehoorders. Waar niets gehoord wordt dan de dood, zal daar ooit de stem van dode mensen een volk doen leven? Hoedt u, dat u uw zielen niet onder het opzicht stelt van een dode, onkundige en verkeerde

bediening; "Laat hen varen", zegt Christus. "Indien de blinde de blinde leidt, zo zullen zij beiden in de gracht vallen." Wacht u voor stomme leraars, die geen mond hebben om die voor Christus te openen, wacht u voor hen, die tegen de schapen bassen in plaats van tegen de wolven te blaffen. Indien u uw zielen bij het leven wilt houden, voegt u dan onder een levendige bediening, als u die kunt vinden. Wacht u voor dodend gezelschap, want dat is zeer schadelijk voor de ziel: "Wijkt van mij, gij boosdoeners, dat ik de geboden mijns Gods moge bewaren." Hoedt u, dat u de Geest des Heeren niet bedroeft; als u Hem bedroeft zal Hij van u wijken, en als Hij vertrekt zal de dood inkomen; wacht u, dat u Zijn roeringen en werkingen niet weerstaat; wacht u, dat u uw oor niet als doof van Zijn Woord afwendt; want als u dat geringschat zal Zijn Geest van u wijken. "Daarom, " zegt de Heere, "heb Ik hen overgegeven in het goeddunken huns harten; dat zij wandelden in hun raadslagen." Hoedt u voor vermetel zondigen, want dat doodt het leven van de begenadigde ziel. Zendt met David dat gebed op: (Psalm 19:14) "Houd uw knecht ook terug van trotsheden. (Engelse overzetting, vermete zonden), laat ze niet over mij heersen; dan zal ik oprecht zijn, en rein van grote overtredingen." Wacht u voor zekerheid en onvruchtbaarheid onder de genademiddelen; wanneer de Heere op u inwerkt, maakt er dan gebruik van tot het eind waartoe u ze hebt gekregen; wanneer Gods wijngaard geen vrucht voortbrengt als hij bevochtigd wordt, dan zal de Heere hem niet langer bevochtigen. De Heere zegene Zijn Woord. Amen.